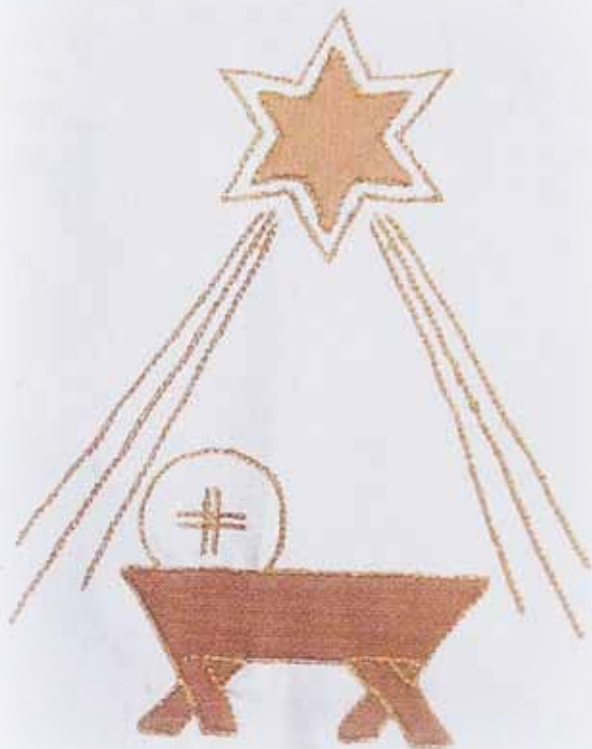

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2011. tél XV. évfolyam 4. szám

*„Az Ige testté lett, közöttünk lakott,
és láttuk az ő dicsőségét...” (Jn 1,14)*

*Áldott karácsonyt kívánunk
minden kedves Olvasónknak!*

Vitorlabontás ádventben

Egyszer volt, hol nem volt, még siófoki káplán koromban történt. Ifjúságunk egyik kedves tagja megtudta, hogy még sohasem vitorláztam. Hogy lehet valaki úgy lelkész a magyar tenger partján, hogy nem ismeri a vitorlázás csodás érzését (?) – holott ez legalább olyan nagy élmény, mint a sielés! Szomorúan kellett bevallanom neki, hogy eddig még ez utóbbi földi örömben sem volt részem.

A fiatalúr nem nyugodott. Fejébe vette, hogy ő bizony megvitorláztatja a lelkészt a Balaton vizén. Ki is tűztük a megfelelő szeles és vitorlázásra alkalmas időpontot. Természetesen nagy izgalommal készültem erre az életre szólónak ígérkező élményre. Miután mindent szépen előkészítettünk és bepakoltunk a vitorlásba, a kis baráti társaság nekivágott, hogy a szelek szárnyán meghódítsa a hullámzó Balatont. Ekkor derült ki, hogy a többiekben ugyan-

csak nagy volt a feszültség és az izgalom: vajon lesz-e megfelelő szél? Sikerül-e együtt átélnünk a vitorlázás egyedülálló és páratlan érzését?

Ahogy elhagytuk a kikötőt, s a farmotor segítségével egyre beljebb és beljebb haladtunk a víztükrore, lázasan figyelték reakcióimat. Az igazság azonban az, hogy ekkor még semmi különösöt nem éreztem. Olyan volt, mintha egy sétahajón vagy éppen egy csónakban ültünk volna. Hát ez lenne az a nagy, eget verő élmény?

Kellő távolságra a parttól azután egyszer csak felkiáltott a vitorlamester: „Vitorlákat fel! Vitorlákat fel!” S a vitorlák – hála a gyakorlott legénységnek – egy-kettőre felkúsztak az árbocrudakra. Az addigi hullámverés és motorzúgás mellett felhangzott a vásznak szétől lobogó, kemény, csapkodó, verdeső és nem éppen barátságos hangja. Ez lenne ama nagy élmény? Mi lesz ennek a vége? E csapkodásban, hangzavarban – egyáltalán – mi a jó? Reflexszerűen kapaszkodtam a vitorlás oldalába. Ennél azért jóval többre és jobbra számítottam.

Kisvártatva azonban történt valami! Elkaptuk a megfelelő szöveget, s a szél teljes erejével belekapott a vitorlákba. Kövére dagasztotta őket, s egyik pillanatról a másikra mintha filmszakadás történt volna. Vége volt a csapkodásnak, a félelmet generáló, olykor ijesztő hangoknak. Már csak a szél zúgását és a habokon suhanó vitorlást lehetett hallani. A legdöntőbb pedig, hogy egyik pillanatról a másikra egészen új, mi több, valóban páratlan érzés vett erőt mindannyiunkon! Vitorlázunk! A természet ereje mintha megszelídült volna, s a szelek szárnyán kezdtünk repülni...

No, nem részletezem tovább! Egy szó, mint száz: tényleg életre szóló élmény volt! Talán azokhoz a pillanatokhoz hasonlítható, mint amikor a Mindenható „szíven talál bennün-

ket”, és megszólít igéjén, Jézus Krisztuson keresztül. Vagy amikor megajándékoz egy-egy személyre szóló jellel, üzenettel, útmutatással az élet háborgó tengerén. Egyszerre minden kitisztul, a görcs (fel)oldódik, és szempillantás alatt minden érthetővé válik. Ezek a hívő ember „legnagyobb pillanatai” a földi életben. Jézus valami hasonlóról beszélt, amikor így fogalmazott: „*A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.*” (Jn 3,8)

Újra ádvent van! Az indulás, az újat kezdés és a várakozás áldott időszaka. A Lélektől való születés, a lelki vitorlabontás nagy lehetősége!

Bátor Krisztus-hitre, a Szentlélek fuvallatára van szükségünk ahhoz, hogy adottságaink, lelki ajándékaink aktivizálódjanak, és vele közösségben újra meg újra nekivágjunk az élet adta hullámok, habok és örvények legyőzésére. Egyházunk s benne gyülekezetünk tisztújítás előtt áll. A Szentlélek az, aki mozgásba hozhat bennünket, és elindíthat az Úr szőlőjében való aktív és szent szolgálatra. Krisztus Lelke olyan motiváló és vezérlő erő, amellyel egész biztos, hogy mi is célba érhetünk!

Áldott ádventet és ünnepekre való lelki készülődést kívánok minden kedves olvasónknak!

Blázy Árpád

Rászorultak – Rá szorultak

Karácsonykor megszületett Jézus, Mária fia egy betlehemi barlangistállóban. Nem emberhez méltó helyen. A be nem fogadottság, voltaképpen a kitaszítottóság körülményei között. Hajléktalan helyzet ez a javából, és nem csak egyetlen éjszakára. Hiszen egy korabeli „első adóösszeírás” a dáviditák törzsi birtokcentrumában, a római adminisztráció adópolitikáját figyelembe véve, bizony lassú és erőszakos folyamat volt. Aztán Egyiptomban idegenek adtak neki és családjának évekig védeltséget. A Lázár feltámasztása nyomán kiadott üldözési rendelet következtében élete utolsó negyven napját is körözött hajléktalanként, bujdosásban élte át kiszolgáltatottabban a rókáknál, madaraknál. Neki nincs hol lehajtania a fejét addig, amíg „nem jött el az ő órája”. Hajléktalan kezdet és hajléktalan vég. Különös „alfa” és különös „omega”. Az Isten Fiának méltán lehet üzenete a hajléktalanságról. Kérdezed: vajon micsoda?

Mindenekelőtt tudatja velünk: mindannyian – spirituális értelemben – hajléktalanok

vagyunk. Utolsó napjaiban tanítványait azal vigasztalja, hogy ő azért megy el, hogy számukra hajlékot építsen, lakóhelyet biztosítson. Mert a bűneset óta az ember az Éden biztonságát elveszítette, s voltaképpen földönfutóvá lett. Ezt a tényt nem könnyen ismerjük el. Pedig milyen világosan fejezi ki Pál: „Nincs itt maradandó lakhelyünk.” Tarkogatjuk magunkat fügefalevelekkel, falat betöltő plazmatévével és házimozi-rendszerrel. Jó lenne ezt a szívünkbe vésní: Jézus szerint nekünk, jőfésült keresztyéneknek és az utcákon, tereken, erdőkben kuporgó hajléktalanoknak sokkal több a közös vonásunk, mint gondolnánk. Több az összekötő elem, mint a szétválasztó. Valamilyen formában közös nevezőben vagyunk. 2011 karácsonyán Isten azt szeretné, ha új módon tekintenénk magunkra.

Jézus Isten országáról elmondott egy példázatot, melyben megrajzolt egy képet egy nagy lakodalmas teremről, amelyet csupa-csupa – síkátorokban és sövények tövében élő – haj-

léktalan töltött meg, ott csupa kétes egzisztenciájú ember sűrög-forog. Az elit kimaradt. Mert valamilyen rejtélyes módon, szellemi értelemben meg kell élnünk és fel kell vállalnunk, el kell fogadnunk a koldus- és hajléktalanstátust, hogy a mennyei hajlék tulajdonosai és a mennyi lakoma élvezői lehessünk. Ezen a karácsonyon Isten azt szeretné, ha megértenénk őt, és új módon tekintenénk a hajléktalanokra is. Miért? Mert ők emlékeztető jelek lehetnek számunkra! Sőt ők tanítani tudnak minket! Íme néhány tétel: az utca emberei el tudják mondani szegényérzet nélkül, egészen természetesen, hogy mire van szükségük, és valóban csak azt kérik, amire tényleg szükségük van. Ezt teszik hétről hétre, keddről keddre rendszeresen. Ők csak a legritkább esetben tagadják, hogy helyzetükért saját maguk döntően felelősek. Nem kellene nekünk is így állnunk Isten előtt, elismerve, hogy rászorultak vagyunk? Nekik egyetlen szatyorban, jobb esetben egyetlen hátizsákban van mindenük, és emiatt nem zúgolódnak. Mi pedig bolond gazdagként újabb és újabb „csűröket”

építünk, hogy elférjen bennük az a sok felesleges és haszontalan kacat, amelynek hiányában valósággal betegnek éreznénk magunkat. Ők jobban vágnak itt a meleg otthonra – pedig esélyük sincs rá –, mint mi ott arra a menyeyre, pedig az személyre szabottan épül számunkra Jézus Krisztus érdeméből.

Akit Isten elhív szeretetszolgálatra, az sok-sok ajándékot kap. A legnagyobb éppen a megváltozott látásmód – önmagáról és a hajléktalanokról. Ez az ajándék nélkülözhetetlen is, mert az egyetlen megújuló erőforrás. Enélkül az ember előbb vagy utóbb felemesztí önmagát.

Idén is lesz karácsony a Fraknó utcában. És idén is el fognak jönni, ápoltabban, mint a hétköznapokban. Lesz meleg étel, sütemény, talán még egy jó kávé is. Lesz ajándékcsomag, benne Ige. És fel fogják olvasni örömmel és bátran. Egymás számára és nekünk, munkatársaknak. A rászorultak a rászorulóknak. Mert mindnyájan Reá szorultak vagyunk.

Lázár Attila

A mi igazi karácsonyunk!

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de a világosságról kellett bizonyosságot tennie. Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött,

és az övei nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Ján 1,1–14)

... Minden nagy ünnepnek megvan a maga különös bája és varázsa. Különösképpen is áll ez erre a mai napra. Határainkon innen és túl nincs még egy olyan ünnep, amely annyi hangulatot, édes álmod, boldog vágyakozást rejtene magában, mint éppen karácsony. Ez

a magyarázata annak, hogy karácsonyt ma már mindenki ünnepel: ezrek, milliók, óriási tömegek, köztük nem keresztyének, zsidók, pogányok, hitetlenek, sőt még istentelenek is. Ugye ezen a napon még az is leteszi a munka eszközét, aki egyébként rabszolgája neki, az is ünneplőt ölt magára, aki eddig elzárkózott minden megindultságtól, és nincs ilyenkor nehezebb szolgálat, mint inspekción kórházban, postán, üzemben, forgalmat irányító őrhelyen, és nincs fájdalmasabb, szomorúbb állapot, mint karácsony ünnepén messze, távol lenni a drága otthonától.

Amilyen örvendetes ennek az ünnepnek a népszerűsége, és nyilvánvaló a hódító ereje, ki hinné, hogy olyan nagy a veszedelme is! Karácsony visszatérő veszedelme ugyanis az, hogy hangulattá, pillanatnyi mámorra válik. Viszont nincs annál meggondolatlanabb tö-

rekvés, mint amikor valaki az életét hangulatokra építi, vagy nehéz sorsát narkotikummal kívánja elszenvedhetővé tenni. És aki azt is tudja az emberről, hogy mennyire szeret és milyen hajlamos álmokat álmodni, délibábok után szaladgálni, önmagától pedig képtelen a valóságok helyes felismerésére, abban tüstént feltámad a kérdés: vajon az az ünneplő gyülekezet, amely ma itt szorong, s megjelenik ennek az országnak minden templomában szerteszét, falvakban és városokban egyaránt, valóban karácsonyt ünneplők sokasága? Vagy pedig sötét, gondterhelt életútján pillanatnyi megpihenésre, múltó öröme, illanó hangulatra vágyakozó emberek tömege csupán?...

Kendeh György

Budapest-Kelenföld, 1948. december 25.,
karácsony első ünnepén

Kendeh Györgyre emlékezünk

(1912–2000)

Januárban lesz egykori lelkészünk születésének 100. évfordulója. Ebből az alkalomból a kelenföldi gyülekezet egy kiadvány elkészítésével kívánja kifejezni tiszteletét szolgálata és életpéldája iránt. A tervek szerint DVD-melléklettel megjelenő kötet szerkesztője *Thurnay Béla*, gyülekezetünk egykori tagja és munkatársa, aki november végén beszélt a készülő könyvről.

– A könyv főrésze elkészült, amely *Kendeh György* életéről és szolgálatáról, valamint lelkési és emberi értékeléséről szól. A

második részben kapnak helyet a *Kendeh Györgyről* szóló személyes visszaemlékezések és vallomások. A harmadik részbe prédikációkat válogatott tőle, amelyeket unokája, Péter szkenelt be. Végül a függelékben lesz mellékelve néhány dokumentum, kép és áttekintő táblázat. Az összeállt anyagot történész (*Mirák Katalin*) és nyelvi lektorok (*Bence Judit és Ecsedi Klára*) ellenőrzik, illetve unokája, *Kendeh K. Péter* tördeli. Bízom benne, hogy 2012. január 22-re meg fog jelenni a könyv, mely méltó emléket állít majd egykori kelenföldi lelkészünknek.

SZERETETTEL HÍVJUK KEDVES TESTVÉREINKET AZ IDEI ÁDVENTI ESTÉKRE!

Igehirdetéssel szolgálnak:

Mikor?

Igehirdető:

2011. november 30.
szerda, 18.00

Urr Zsolt Ipoly O. Cist.
római katolikus plébános

2011. december 7.
szerda, 18.00

Léta Sándor
unitárius lelkész

2011. december 14.
szerda, 18.00

Molnár Sándor
református lelkipásztor

2011. december 21.
szerda, 18.00

Blázy Árpádné
evangélikus lelkész

Az alkalmakat templomunkban tartjuk

(1114 Budapest, Magyar István utca 1–3.)

Új oltár- és szószékterítő a farkasréti kápolnában

Amikor nyáron elbúcsúztunk a farkasréti kápolnában a húgom férjétől, *Lovass Ferenc-től*, az egyik hajnalon azt a gondolatot kaptam, hogy adományként a család részéről egy antependiumot és szószékterítőt szöhetnek a gyülekezetnek.

A lila liturgikus szín az ádventi és böjti időszakra vonatkozik. Az „ádventus Domini” az Úr eljövetelét jelenti. Az első eljövétel akkor volt, amikor „*az Ige testté lett*” Jézusban (Jn 1,14), és „*akit Immánuelnek neveznek*» – ami azt jelenti: Velünk az Isten” – idézi Máté evangélista Ézsaiás próféciját (Mt 1,23). Ez már megtörtént, és Jézus azért jött, hogy a keresztfán eltörölje bűneinket szent vérével, megváltva minket bűnből és halálból. Majd azt ígérte: „...*elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*” Mi ebben a második ádventben élünk, várva dicsőséges eljövetelét, az Úrral való színről színre látás örömét.

János apostolnak megadatott, hogy bepillantson Isten országába, ahogy ezt leírta többek között a Jelenések könyvének 22. részében: „*Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, (...) a folyó két ága között van az élet fája, amely tizenkétszer hoz termést, minden egyes hónapban megadja termését, és a fa levelei a népek gyógyítására szolgálnak.*” A teremtéskor az Éden kertjében két fa volt: a jó és a rossz tudásának a fája, melynek gyümölcse halált hozott az emberiségnek; és az örök élet fája, melyet a kiűzetés után kerubok őriztek, hogy az ember ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék és öröklé éljen. De Isten szeretete és Jézus áldozata megnyitotta az utat az örök életre Isten jelenlétében, az ő országában, mert „*boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához*”. Amikor egyszer Rómában jártunk, a San Clemente-templom 12. századi apszisozisai-

ján láttam az élet fáját ábrázolva keresztként s rajta a galambokat mint a Krisztus vérén megváltott és megtisztult lelkeket. Ezt a gondolatot most így szőttem meg ezen az antependiumon, hiszem mindnyájan e felé haladunk, s ez ad reménységet nekünk. Ezért az életfa keresztsben végződik, a gyökeréből árad az élet vize, melyet Jézus mindnyájunknak már most felkínál: „*Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.*”

A szószékterítón a stilizált Dávid-csillagot látjuk, benne Jézus Krisztus monogramjával, ahogy mondja is: „*Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcillag.*” A csillag uralkodói jelkép, és hogy hajnali, az egy új korszak uralmát jelenti. Ennek a csillagnak a fénye gyűjtja meg hitünk mécsesét, hogy kitarthatóak legyünk a várakozásban.

Az én ábrázolási stílusomhoz tartoznak a reliiefszerűen meggyűrt szalagok, melyek mindig az áradást jelentik – az ige, az élet vize, a világgosszág áradását Istentől felénk.

Legyünk hát kitarthatóak a várakozásban, fogadjuk el a felkínált lehetőségeket, s bizzunk az ígértben: „*Bizony, hamar eljövök.*» Amen. *Jöjj, Uram Jézus!*” Úgy legyen!

Tóthné Gaál Zsuzsa

Köszöntjük gyülekezetünk lelkészét, Blázy Árpádot tíz éves kelenföldi szolgálata alkalmából!

– Kedves Árpád! Tíz év hosszú idő is, meg nem is – attól függ, honnan nézzük. Mintha csak ma lett volna, hogy eljöttél bemutatkozó bibliaórárt tartani Szeverényi János szervezésében! Mégis, tíz év alatt az akkori fiatalokból felnőttek lettek, a gyerekekből ifjúság lett, középgenerációból frissnyugdíjas, és bizony sokan már nincsenek is köztünk... Így hát rögtön ezzel a kérdéssel kezdem: neked mekkora idő tíz év? Ez a tíz év?

– Ha racionálisan akarok válaszolni erre, akkor életem majd egyötöde. Amennyiben a lelkési szolgálat szemszögéből teszem mérlegre ezt az időszakot, akkor mindenképpen egy jelentős és meghatározó időszak. Négy évet voltam Siófokon segédlelkész, majd Gödöllőre helyeztek, ahol tíz évig élvezhettük az ottani testvérek szeretetét. S immár tíz éve annak is, hogy kaptuk a hirtelen és váratlan meghívást ide, Kelenföldre.

– Természetesen adja magát a kérdés: mely pillanatokat, eseményeket emelnéd ki, amelyek számodra meghatározók voltak?

– Elsőként az október 22-i iktatáson kapott reklám gyufásdoboz, amit azóta is őrzök. Ezt azért kaptam, hogy az égő gyufaszálak mindig Krisztus világosságára, megváltói művére és küldetésünkre emlékeztessenek. Eszembe jutnak az első karácsonyok, amikor feleségemmel, Mártival karöltve hittanosainkkal egy-egy kedves jelenettel készültünk a szentesti istentiszteletre. Máig felejthetetlen pillanat a családi istentisztelet különleges atmoszférája s a záró, körbeéró szeretetkör. De ilyen felejthetetlen az első gyülekezeti hétvége templomunk és épületegyüttesünk hetvenötödik születésnapján, az első tavaszi ifjúsági

és gyülekezeti hétvége, az erdélyországi és finnországi gyülekezeti kirándulások-látogatások, feleségem lelkészé avatása és kelenföldi megválasztása, leányaink konfirmációja, a hatodévesekkel való foglalkozás vagy éppen a sok-sok tanulsággal járó együttműködés a lelkésztársakkal.

– Mint tudjuk, a lelkési munka univerzális! Milyen új munkaterületekkel ismerkedtél meg itt, Kelenföldön? Olyanokra gondolok, amelyekkel előző szolgálati helyeden nem találkoztál.

– Ez egy nagyon fontos kérdés! Kelenföld valóban sokszínű, s olyan szolgálati területekkel is rendelkezik, amelyek egy-egy kisebb gyülekezetben nem feltétlenül valósíthatóak meg. Mire gondolok? Például a különböző rendeket követő, vasárnapi négy-öt istentisztelet (köz-

tük a vespera), ifjúsági munka három-négy korosztályban, háromféle bibliakör-bibliaiskola, szeretetszolgálat intézményes formában, gyülekezeti zenekar, színjátszó kör, cserkészet. Emellett azonban egy olyan szolgálati terület is meg kell említenem, amelynek kiváló oka nem feltétlenül örömteli, s egész biztosan összefüggésben van a nagyvárosi szituációval. Mire gondolkod? Idekerülésemet követően egy-kettőre feltűnt és megdöbbenett, hogy a gödöllői vagy a siófoki gyülekezethez képest arányában mennyivel több a magányos, mi több, pszichésen beteg vagy valamely szenvedélybetegségben szenvedő testvérünk. Azaz – szomorú a valóság, de – jóval nagyobb a lehetőség és a szükség a pásztori, szó szerinti lelkipásztori szolgálat végzésére.

– Tíz év egy család életében is nagy idő, főleg akkor, mikor még kicsik a gyerekek. Hogyan tekintesz vissza erre az időszakra a családot nézve?

– Az elején nagyon izgultunk, vajon milyen hatással lesz ránk a nagyváros. Pesti születésem miatt nekem volt a legkönnyebb megszokni. Mártim máig küzd magában a nagyvárosi szituációval, kislányaink azonban a vártnál hamarabb akklimatizálódtak. Az első

időszakban természetesen sokat emlegették, emlegettük Gödöllőt. Elég gyakran visszaviszta is jártunk sétálni egyet a kastélyparkban, felkeresni a kedvenc fagyizókat, vagy éppen eleget tenni egy-egy szívünkhöz nőtt, kedves család ebédmeghívásának.

A tíz év leginkább a lányaikon látszik! Márki itt kezdte az első osztályt, s ma-holnap érettségizik. Eszti nagycsoportostként a Kanizsai utcai óvodába járt, s ma már igazi bakfis. Az is igaz, hogy ha nem éltünk volna a meghívással, és továbbra is Gödöllőn maradtunk, könnyen meglehet, hogy az elmúlt tíz év során többet kaptak volna belőlünk. Ha azonban az itteni szabad hétvégék áldott lehetőségére gondolkodok, már közel sem vagyok ennyire biztos ebben. Hogy igazán miként és hogyan is hatott rájuk e nagy váltás, valószínűleg majd csak felnőtt korukban fog kiderülni.

– Közös munkánál – és a lelkési munkát ilyennek látom: munkatársakkal és a gyülekezettel közös feladatok sora – a két fél formálja egymást, szerencsés esetben jó irányba. Téged miben formált Kelenföld, a munkatársak, a hívek?

– Ez is fontos kérdés! Kelenföldön nem lehet önfejlően, csak az egyéni elképzelések, ambi-

ciók tűzön-vízen való megvalósítását szem előtt tartva dolgozni. Meg kellett tanulnom együttműködni hatvan–hetven munkatársal, alkalmazkodni, lemondani bizonyos elképzelésekről, és ha kell, kompromisszumot kötni. A többlelkűes gyülekezetek sajátsága, hogy a szolgálati tortából kinek-kinek csak egy-egy szelet jut. Annak, aki egy kisebb helyen egyedül szolgált, először ez nagyon furcsa. Feltétlenül kellő érettséggel és bölcsességgel kell rendelkezni ahhoz, hogy a több lelkeszsereplős felállás ne vezessen a közösségen belüli pártoskodáshoz. Bölcsesség és alázat kell ahhoz is, hogy híveinket ki-ki ne magához, hanem Megváltónkhoz kösse és vezesse. Fontosnak tartom ezért – ha nem is talált ez mindig nyitott fülekre – az egyes bázisközösségek, csoportok bizonyos fokú átjárhatóságát s ezáltal a közösség egészének és nem egy-egy szegmensének építését. Olyan ez, mint egy több pár evezős csónak. Még siófoki káplán koromban tanulhattam meg: vagy együtt húzzuk összehangolva az evezőket, és akkor haladunk, haladunk, még hozzá előre, vagy ki-ki kénye-kedve szerint húzza az evezőket, melyek ily módon akár össze is csattanhatnak, a csónak is mozgásban marad, csak éppen egyhelyben, önmaga körül forgolódva himbálódzik. Mi több, ha az evezősök tudatosan nem figyelnek egymásra, könnyen megeshet az is, hogy maga a csónak borul fel...

– *És végül: miben látod az Ūristen jelenlétét életedben az elmúlt tíz évben?*

– Ez egy újabb igazán komoly és személyes kérdés. A gyülekezeti tagok tudatosan vállalt és megélt intellektuális, kegyességi, politikai beállítottságából vagy éppen rokoni összefonódásaiból következő sokszínűsége ellenére

úgy érzem, többé-kevésbé sikerült megtalálnom mindenkivel a megfelelő hangot. A kilencvenes évek második felében nagy port kavart történések utórezgésai és hullámai néhány év elteltével mintha alábbhagytak volna. Csak két konkrét példát említek. A 2000-es tisztújítást követően marginalizálódott presbiterek két-három év elteltével újra kapcsolatba kerültek és a mai napig kapcsolatban állnak gyülekezetünkkel. Sokak óva intése ellenére jó néhány évvel ezelőtt sikerült elődömet, Missura lelkész urat újra bevonni az igehirdetés szolgálatába. Az egyházunkban oly nagy port kavart liturgikus törekvések gyülekezetünkben – ugyan hosszas szakmai egyeztetéseket követően, de – az elmúlt évek során szép lassan nyugvópontra jutottak.

Ősszunkával sikerült a gyülekezet erdélyi és finn testvérkapcsolatait újra igazán élővé tenni. A közegyház területén immár negyedik éve élvezhetem az egyházmegye lelkészeinek bizalmát a tekintetben, hogy szervezhetem és moderálhatom a havi üléseinket. Családomra gondolva mindenekelőtt az jut eszembe, hogy teológus koromban egész másképpen gondolkodtam a lelkész házaspár fogalmáról, mint manapság. Tehát az, hogy Mártimmal együtt szolgálhatunk, nem saját elképzelés. Köszönet érte mindenekelőtt a Mindenhatónak és természetesen neki! Isten kegyelmét látom továbbá abban is, hogy nagyobbik lányunk, Mártika idén őstől bekapcsolódott a gyermekbibliakör munkájába.

– *Köszönöm a beszélgetést, és Isten áldását kívánom életedre, szolgálatodra!*

Ittész Szilvia

Hatodéves voltam Kelenföldön

Őszi szeretetvendégségeinken idén vendégül láttuk azokat a volt teológus hallgatókat, akik záróévüket Kelenföldön töltötték az elmúlt években – vagyis a nálunk szolgáló hatodéveseket.

Lépések a sípok között

A szeretetvendégségen, régi kedves ismerősökkel találkozva, a gyülekezetben eltöltött gyakorlati évmre gondolhattam vissza: többek között az első úrvacsoraosztás élményére, valamint a templomfelújítás napjaira. Megismételhetetlen beszélgetések között bizalom született. Erre szokták mondani: csak az tudja, aki ott volt. Lehet azt gondolni, hogy ez nem volt benne a tantervben, de megtanultam ezáltal észrevenni, mennyi munka van a mögött, ami látszik. Bár mindent a két kezemmel

értem el, tudom becsülni azt, ami rendben van. Mert akárhogy is: arra vagyunk tanítva, hogy a hiányt vegyük észre, nem azt, amink van, ami rendben van. Mindig lehet ezen változtatni.

Még egy mozzanat megelevenedett bennem annak kapcsán, hogyan vezették a lépteimet. Kevesebbszer mesélem, inkább belül emlékszem arra, amikor Sulyok Imre bácsi lépésről lépésre mutatta nekem, hogyan takarjam le a sípokot, hova tegyem a lábam, amikor az orgonát akartuk megóvni.

Azóta is tart, hogy bízom abban: Valaki vezeti a lépéseimet, hogy a leggyönyörűbb zene szólalhasson meg azokban, akikkel csak találkozom.

Isten áldását kérem és kívánom mindenkire!

Kalocsa Zsuzsanna

Kelenföldi bibliaóra

A piros hetesen egymásra dőltek az emberek, ahogy a körtérnél lassított. Én már jó előre kitámasztottam magamat a forgóban, és megkapaszzkodtam a rúdon egy néni keze

felett és a nálam majd egy fejjel magasabbra nőtt egyetemista lány keze alatt, illedelmesen két-két centi távolságot hagyva. A heringes dobozszerűen tömött buszból kipréselődtem

sokadmagammal, és a gyalogosoknak szóló lámpa zöldre váltásának megörülve elindultam a körtér felé.

A zebracsíkok felett szemerkélő esőcseppeket hirtelen egy kocsi fényszórója világította meg, majd furcsa, satírozó hangot hallatva félig elfordulva egy piros autó csúszott a zebrára, hátlójával megtaszítva egy fiatal lányt. Épp csak hogy megállt a kocsi, nagyhangú nyegvenes nő ugrott ki, és azt kiabálta: „Megcsúsztam!” Többen megálltak, hogy kiabálva vitára keljenek a hölgygel, vagy felsegítsék a hasra esett lányt, vagy csak bámuljanak egy darabig. Én ez utóbbiakhoz csatlakoztam egy-két másodpercre, magamban hálát adva Istennek, hogy nem lett súlyos következménye a rögtönzött „vagy luk vagy fa” játéknak. Na, nem baj, már csak pár száz méter, és vár a jó melegen fűtött terem a Bocskai úton. Még egy darabig versenygyaloglást játszottunk néhány nálam szaporább vagy eltökéltebb utcai versenyzővel, de végül csak megérkeztem.

Szeretem a századelői épületeket, sok régi emlék köt a nagy nehéz ajtókhoz kisgyerekkoromtól kezdve, ahogy a nagy, nyirkos kilincsebe belekapaszkodik az ember, és a megfontoltan nyíló ajtó súlyától valamilyen biztonságérzet tölti el az embert. Hasonlóan jó érzéseim vannak az ósrégi csengőgombokkal és az ablakokat védő mázolt, hajlított vasrácsokkal...

De most erre nincs idő, mindjárt egész van, kezdődik a ma esti bibliaóra. Talán Pál apostol ró-

maiakhoz írott levele, vagy a kettő Korinthus? Mindegy, jó társaságban, érdeklődő emberek között biztosan érdekes beszélgetés vár, bár a másfél-két óra kicsit sok. A legutóbb is egy óra után úgy lement a vérnyomásom, hogy ki kellett mennem a pingpongasztal mellé csinálni harminc guggolást, hogy kicsit meginduljon a vérkeringésem, és ne pislogjak úgy, mint valami nagyra nőtt bagoly. Pedig istenuccse, nagyon érdekes beszélgetés volt.

Elvezetes volt, hogy különböző gondolkodású, vérmérsékletű, hitbeli meggyőződésű emberek a maguk szemszögéből mennyire máshogy láttak egy-egy magvas páli gondolatot, amelyek első hallásra csak egy újabb kánaáni fordulatnak tűntek. De a mondatokat többször megrágva mégis kitűnt, mennyit töprenghetett ezen a legkisebb apostol, a névrokonom, akitől példát vettem olyan sokszor a többi ember felé való alázatos – de nem megalázkodó! – megnyilvánulásában. És persze hányszor hasonlítottam inkább Péterhez a maga meg gondolatlanságával, indulatosságával. Tűz és víz...

De jó is volt abban a nyirkos, zord, téli időben ott bent a teremben! Hat vagy hét éve már? Nem baj, az emléke elkísér más termekbe, legyenek azok falusi házakban, templomi sekrestyékben, téli-nyári időben, fiatalokkal, idősekkel. Az alap, melyen együtt vagyunk, úgymint mindenütt ugyanaz, Ugyanó!

Gerlai Pál

Monoton ádvent

El-elszunnyadó keresztyénységünk felrázására Isten eszköztára megszegeyenítően nagyobb, mint mi azt gondolnánk. Számptalan módon, mindenkire testre szabva téríti vissza figyel-

münket arra, ami igazán fontos: mentő szeretetére és tervére.

Nagyon könnyen hagyjuk, hogy az ádvent valódi jelentése egy monoton, évről évre ismét-

lődő hagyománnyá sorvadjon el. Attól tartok, mindannyiunk számára ismerős az az érzés, amikor a már november elejétől megkezdődő karácsonyi készülődés advent első vasárnapjára szinte immunissá teszi lelkünket az Úr eljövetelére. Ha nincs egy kis évszakhoz illő díszítés a lakásunkban vagy adventi koszorú vagy legalább gyertyák vagy éppen hó, akkor végképp a megszokott rohanás, a teljesítési kényszer és az aktuális gazdasági és politikai kérdések vakvágányában rekedünk. Ahelyett, hogy a lényegyet keresnénk, és arra vágynánk. Idén Isten különleges módon mentett meg engem a monotonitás veszélyétől. Valami nagyon fontosat érthettem meg Krisztus eljöveteléről.

Ádvent első vasárnapja szokványosan indult – legalábbis ahogyan egy vasárnap szokott –, de egy váratlan fordulattal hamar új irányt vett. A délelőtt egyre erősödő feszültsége után, délben végre a kórházban voltam. Feleséggel. Másfél éves kisfiam otthon maradt az éppen nálunk vendégeskedő nagynénikkal. Délután fél négykor pedig lelepleződött az alig kilenc hónapos titok: kislány. Szándékosan nem kérdeztük az orvosokat születendő gyermekünk neméről, ennyi meglepetés kell – gondoltuk. Talán ezért is vártuk még izgatottabban családunk negyedik tagját. Az pedig, hogy Lea a vártnál hat nappal hamarabb érkezett, tetőzte várakozásunkat: tényleg itt az idő? Most? A korai érkezés mégsem fordította fel az életünket, nem ért váratlanul – már fel voltunk

készülve az új élet befogadására, a csoda átélésére.

2011 ádventjében, a Krisztus első eljövetelére való emlékezés időszakában ismét lehetőséget kapunk Istentől, hogy a második eljövetel valószínűségét még komolyabban vegyük, és hogy arra méltó módon készüljünk. Arra, aminek ténye biztos, ideje és módja azonban embernek ismeretlen. Arra, ami új életet hoz annak, aki kész. Arra, amit örömmel vár az, aki hisz. Arra, ami egy csodával ajándékozza meg azt, aki remél.

Ha egy gyermek születése kifejezhetetlen örömet ad a várakozó szülőknek, mennyivel inkább adhat örömet és mindent felülmúló békességet az örök élet elnyerése! És mindez már a várakozásban is a miénk lehet, ha készülődünk: ha megszerezzük azt, ami kell, és elhagyjuk azt, ami nem kell. Ha elfogadjuk Istentől azt, ami segít megtalálni őt, és elutasítjuk azt, ami gátol ebben.

Ha Krisztusba vetett hittel éljük meg adventünket, akkor bizonyára nem lesz többé sem monoton, sem terhes, hanem felszabadult és áldott: mert megszabadulhatunk attól, ami terhel, és már földi életünkben megtapasztalhatjuk a felülről jövő áldást.

Mit értettem meg idén adventben? Azt, hogy az Úr közel, és hogy hamarabb visszajön, mint mi azt gondolnánk vagy szeretnénk. Készen kell állnunk!

Horváth-Hegyi Áron

Ünneplés Sepsiszentgyörgyön

Hideg, zimankós idő köszöntött ránk Sepsiszentgyörgyön október 22-én, amikor újabb templomszentelési emlékünnepre gyűltek össze a gyülekezet tagjai. A rossz idő azonban

senkinek sem szegte kedvét. A jól megszervezett, igazán élvezetes alkalom előkészítésében, lebonyolításában kicsik és nagyon egyaránt segítettek.

Szombat délelőtt a gyermekeknek és szü-leiknek kézműves-foglalkozást tartott két talpraesett tanító néni. Kora délután a helyi segédlelkész, *Nagy Adél* áhítata ébresztett rá bennünket arra, hogy „*ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők*” (Zsolt 127,1). Ezután könyvbemutató és képkiallítás következett, amelyen *Kisgyörgy Zoltán Harangoskönyv* című gyűjtését ismerhettük meg. A szerző már régóta kutatja Erdély és ezen belül szűkebb hazája, Háromszék régi harangjait. Erre az alkalomra is „*beharangozott*”, aztán sok-sok anekdotával fűszerezve megosztotta hallgatóságával kutatásainak az eredményét. Ezt követően bemutatták Moldován Zsolt képeit.

A népes gyülekezet jó erdélyi pálinka, tea és sütemény mellett megtekintette a kiállítást, majd az estet jókedvű nótázással zárta. Kisgyörgy Zoltán könyve ugyanis sok régi, elfeledett nótát is közöl; néhányat ezekből – azok, akik ismertük – bemutattunk a gyülekezetnek.

Vasárnap ünnepi istentiszteletre jöttek össze az evangélikusok. A testvérgyülekezet lelkészeként jómagam hirdetem az ígét, majd a népes csapat kivonult a templomkertbe, ahol még egy meglepetés várta a híveket. *Balázs Antal* nyugdíjas tanító öt kopjafát faragott ajándékba a gyülekezetnek. A nagy magyarok emlékének szánta, hogy mementóként álljanak a templom előtt, emlékeztetve mindenkit arra, hogy „*voltunk, vagyunk és leszünk*”. *Zelenák József* esperesnek, a helyi gyülekezet lelkészének áldó szavai után *Rab Sándor* tör-

télelmentanár egy-egy rövid gondolatban méltatta *Apáczai Csere János*, *Kossuth Lajos*, *Petőfi Sándor*, *Reményik Sándor* és *Bartalis János* munkásságát: a magyar nyelvért, a magyar népért folytatott áldozatos küzdelmüket.

A kicsit átfázott, ám jókedvű gyülekezet ezután Benedek-pusztára vonult ki, ahol már várta őket a bográcsban főtt sertés- és birka-pörkölt.

Jó volt újra megtapasztalni az erdélyiek meleg vendégszeretetét, az életük nehézségeihez való bizakodó, optimista hozzáállásukat. Ők valóban küzdenek és bízva bíznak: bíznak a jövőben, bíznak abban, hogy megmaradnak, de mindenkinek felett bíznak megváltó Urukban, aki még sohasem hagyta cserben övéit. A nehézségek, bizonytalanságok ellenére is Ő az, aki meg tud tartani bennünket hitben, szeretetben, az egymáshoz való és Isten iránti hűségben.

Blázy Árpádné

Beszélgetés az Agape zenekarról

Nemrég Kelenföldön járt az Agape zenekar, és a családi istentisztelet keretében a kelenföldi gyerekekkel együtt zenéltek.

Az együttes teológusokból áll, Kovács Viktor lelkészünk is a tagja. A zenekarról *Hajdúch-Szmola Patrikkal* beszélgettünk,

aki a teológiára való jelentkezés előtt zeneszerzői tanulmányokat végzett.

– *Milyen műfajt képviseltek?*

– Alapvetően az volt a célunk, hogy korálokat dolgozzunk fel úgy, hogy a gyülekezet is velünk együtt énekeljen. Mi új köntösbe bújtatjuk a korálokat, új formát adunk nekik, a gyülekezet pedig ugyanúgy énekel, mint ahogy egyébként is. Nem koncertszerűen játszunk, hanem dicsőítő zenekarként működünk, ennek van missziói ereje, a fiatalokat ezzel próbáljuk megnyerni.

– *Mi a célotok? A fiatalok megnyerése?*

– Igen, egyrészt szeretnénk közel vinni a korálokat a fiatalokhoz. Ehhez a generációhoz a könnyűzene nyelvén lehet igazán szólni, így sajátjuknak érezhetik ők is a korálkincset. Ugyanakkor az idősebbekkel pedig a könnyűzenei feldolgozást szeretnénk megszerettetni, és megmutatni nekik, hogy a könnyű műfaj is lehet igényes. Ezáltal enyhülhet a generációs különbség: fiatalok és idősebbek közelebb kerülhetnek egymáshoz.

– *Hol szoktatok zenélni, szolgálatot vállalni?*

– Elsősorban gyülekezetekben, missziós vagy más alkalmakon is. Minden gyülekezetbe szeretnénk eljutni, ahova hívnak minket, kisebbekbe és nagyobbakba is. A zenélést-éneklést igyekszünk összekötni a misszióval, szokott lenni igehirdetés, és elsősorban istentisztelet keretében szolgálunk.

– *Mennyi idős a zenekar, mikor jött létre?*

– Bár már tavaly egy kisebb felállásban elkezdtünk működni, igazából év elején alakultunk meg teljes létszámban. Kovács Viktort vártuk, mert az volt a terv, hogy ő lesz a dobosunk, és ő most ősszel került vissza Budapestre. Idén

pont minden és mindenki jól összejött, úgy-hogy megszülethetett az Agape zenekar.

– *Milyen hangszereken zenéltek, és hogyan alakulnak ki a feldolgozások?*

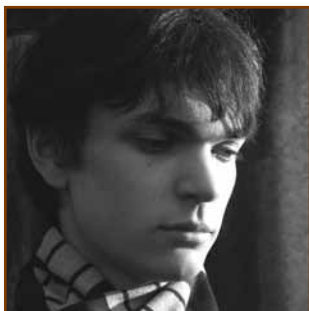
– A zenekarban van két gitár, egy basszusgitár, egy dob és egy zongora – azon játszom én. A hangszerelésbe, harmonizálásba mindenkinek van beleszólása, közösen dolgozzuk ki a zenét. Előfordul, hogy valakinek otthon támad egy ötlete, máskor együtt találjuk ki a hangzást.

A korálok között akadnak olyanok, amelyek nem bírják el ezt a fajta zenét, de a többségük igen.

– *Vannak kedvenc koráljaitok vagy olyanok, amelyek valamiért különösen fontosak?*

– A legelső, amelyhez hozzányúltunk, a Jézus Krisztus, Mesterünk volt (398. ének), ez emiatt különösen kedves. Ennek az éneknek a dallamát Szokolay Sándor szerezte, a szövegét pedig Túrmezei Erzsébet írta.

Másik kedvencünk az Ó, segíts, Jézus kezdetű (374. ének). Ez finn dallam, és a finn dallamok különösen is alkalmasak a feldolgozásra. Aztán van olyan dalunk, ahol két éneket kevertünk össze, meghozzá két Veni Sancte éneket. Az egyik az énekeskönyvből a Jövel, Szentlélek Úristen (229. ének), a másik pedig

egy ifjúsági ének, a Drága Szentlélek, jöjj kezdetű. A két dallamot egymásra komponáltuk, és nagyon érdekes hangzás jött létre, leginkább a kétféle ritmus aszimmetrikus eltolódásai miatt. Egészen különleges, ahogy ez a két ének egymásra vetül.

– *Mesélnél egy kicsit arról, hogy milyen volt együtt zenélni a kelenföldi gyerekekkel a családi istentiszteleten?*

– A Felvirradt áldott, szép napunk kezdetű éneket (217.) játszottuk együtt, ez az ének reneszánsz induló-szerű. Úgyhogy eleve jó a hangulata, és alkalmas volt arra, hogy a kelenföldi cserkészekkel együtt játsszuk el. Megkomponáltam nekik hozzá a kíséretet, amit ők külön gyakoroltak. Volt egy előjáték is. Ők is, mi is külön próbáltunk, aztán az istentisztelet előtt összeprobáltuk. Jól sikerült a közös muzsikálás. A zenéléseink egyébként sosem egyformák,

mindig függ az alkalomtól, a helytől, az időtől az, ahogyan a zene alakul. Mindig az adott közösség, helyszín, helyzet alakítja, hogy mit hogyan, hányszor játszunk el. Így volt ez Kelenföldön is.

– *Máskor is jöttök Kelenföldre?*

– Igen, szeretnénk, úgy gondoljuk, hogy lesz még folytatás.

– *Karácsonyi korálokat is játszottok?*

– Az a helyzet, hogy ebben az időszakban mindannyian nagyon elfoglaltak vagyunk, ezért nem foglalkoztunk még karácsonyi korálfeldolgozásokkal. De advent idején azért még tervezünk szolgálni, igyekszünk minden hónapban zenélni.

– *Nagyon köszönöm a beszélgetést, és további sok közös zenélést kívánok!*

Mády Erzsébet

Gyerekdal

Van egy vers, amely a három királyokról szól, és amelyet biztosan nagyon sokan jól ismertek. Itt lejjebb el is olvashatjátok, de van vele egy kis baj. Néhány szó kicsit megváltozott, vagyis az eredeti vers másképpen hangzik, mint amely a Hírlevélbe bekerült. Javítsátok ki a verset! :)

József Attila
Betlehem királyok

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
Három bárány mi vagyunk.
Lángos csillag állt felettünk,
lovon jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta – biztos
itt alszik a Jézus Krisztus.
Menyhárt király a nevem.
Segíts, édes Istenem.

Istenfia, jóestét, jóestét!
Nem vagyunk mi vén papok.
Úgy hallottuk, megszülettél,

szegények gyermeke lettél.
Benéztünk hát kicsit hozzád,
Üdvösségünk, régi ország!
Boldizsár volnék, afféle
földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó!
Szöktünk meleg országból.
Szaloncukrunk mind elfogyott,
fényes csizmánk is megrogyott,
kérünk aranyat hat marékkal,
tömjént egész vafazékkal.
Én vagyok a Gáspár,
aki szerencseny király.

Idul-vidul Mária, Mária,
boldogságos kis mama.
Hulló pelyhek záporán át
alig látja Jézuskáját.
A sok pásztor mind gratulál.
Meg is kéne szoptatni már.
Kedves három királyok,
jó utazást kívánok!

Vezérlő csillag

Amikor fontos dolgok történnek, akkor mindig hírül adja valami ezeket az eseményeket – manapság a tévé, a rádió, az internet. Jézus korában még nem voltak ilyen eszközök, így nagyon nehezen jutottak el a hírek a világ egyik sarkából a másikba.

Amikor Jézus megszületett, akkor Isten azt akarta, hogy ezt messze földön is megtudják: ne csak a családjá vagy a város, ahol élt, hanem távoli országok lakói is. Ezért odarendelt egy csillagot. Ez a csillag fényesen világított az éjszakában, jelezve Jézus születését. Sokan felgyeltek erre, és hárman – igen bölcs királyok – el is indultak, követve a csillag útmutatását, és megtalálták Jézust.

Tegyük fel ezt a csillagot a karácsonyfánkra, hogy emlékeztessen bennünket arra, mit is jelent valójában a karácsony. Irányítsa a szemünket és szívünket is Jézusra, aki mindannyiunkért eljött ebbe a világba.

1. Vágd ki a csillagokat.
2. Ragaszd össze őket párosával.
3. A szaggatott vonalnál vágd be az összeragasztott csillagokat, és csúsztasd egymásba őket.
4. Fúrj egy kis lyukat a csillag egyik csúcsába, és fűzz át cénát rajta.
5. Akaszd fel a karácsonyfákra, hogy Jézusra, a karácsony igazi középpontjára emlékeztessen.

Karácsonyi ábécé

Ha szeretnéd, most felidézheted a karácsonyi történet eseményeit az ábécé betűi mentén. Az első mondatból egy a betűvel kezdődő szó hiányzik, a másodikból egy b betűs szó, és így végig az ábécén eljutunk egészen a z-ig. Egészítsd ki a mondatokat a-tól z-ig!

A _____ császár elrendelte, hogy írják össze az egész földet.
József és Mária ezért elmentek B _____ be, ahol megjött Mária szülésének ideje.
A napkeleti bölcsek követték a cs _____ ot, amíg meg nem találták a gyermeket.
Mennyei seregek sokasága dicsérte Istent, és ezt mondták:
D _____ a magasságban Istennek, és a földön békesség,
és az e _____ hez jóakarát.
Ezt mondta az angyal Józsefnek álmában jegyeséről, Máriáról: „F _____ t fog szülni, akit nevezz el Jézusnak.”
Isten elküldte G _____ angyalt Máriához, hogy elmondja neki: a Magasságos fiát fogja világra hozni.
H _____ királyt nyugtalanság fogta el, amikor a napkeleti bölcsek a zsidók királyáról kérdezősködtek.
A szálláson már nem volt hely József és Mária számára, ezért egy i _____ ban szálltak meg, és itt született meg Jézus.
Mária bepólyálta és j _____ ba fektette az újszülöttet.
A bölcsek kinyitották k _____ jukat, és ajándékokat adtak Jézusnak.
L _____ ak a gyermek Jézus előtt, és imádták őt.
M _____ a pásztorok szavait megőrizte, és forgatta a szívében.
József N _____ ből ment el jegyesével a júdeai Betlehembe.
Ö _____ volt ebben az időben, ezért mindenki elment a maga városába.
P _____ tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett.
Egyszer csak megjelent nekik egy angyal, és körül _____ ta őket az Úr dicsősége.
Józsefnek ezt mondta az angyal álmában: „Ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Sz _____ től van.”
A bölcsek aranyat, t _____ és mirhát ajándékoztak Jézusnak.
Amikor Gábrriel angyal belépett Máriához, így szólt hozzá: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Ú _____ veled van!”
A pásztorok ezt az üzenetet kapták: „Ü _____ született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”
Jézust Immánuelnek is nevezik, ami azt jelenti: V _____ az Isten.
Angyalok sokasága z _____ tt, és dicsérték az Istent.

Képek gyülekezetünk életéből

Szolgálattévők a farkasréti hálaadó istentiszteleten

Hangverseny a művészetek estéjén

Luther korabeli fejedők

*Gyermekek szolgálata
a gyülekezeti hétvégén*

Úrvacsoraszítás előtt

Varga Gyöngyi igét hirdet

Ünnepi fogadás

Kiscsoportos beszélgetés a gyülekezeti hétvégén

*Reformációi úrvacsoraosztás
szeretetkörben*

*Krystyna Steffens
festőművész*

*Ajándékkészítés az adventi
délutánon*

Készülnek a képeslapok

*Ádventi gyertyagyújtás
Újbudán (Urr Zsolt Ipoly
OCist, Hoffmann Tamás
polgármester, Pető Viktória
ref. és Blázy Árpádné ev.
lelkészek)*

*A kopjafák megáldása
Sepsiszentgyörgyön*

Hittan Farkasréten

Nagyon izgalmas, de egyben nagyon felelőségteljes feladat egy új hittancsoport indítása. Mikor megérkeztem a gyülekezetbe, nem tudtam, hogy mik a határait, kompetenciáim, de nagy lelkesedéssel vettem bele magam a munkába, amelynek – úgy gondolom – egyik sarokköve a hittanoktatás. Nem mintha más feladatok „alábbvalóak” lennének, de a hittan az egyik legjobb „utánpótlási” módszer előbb a konfirmaduscsoportok és majdan a felnőtt gyülekezet számára.

Így nagyon örülök, hogy sikerült elindítani a hittant Farkasréten. A csoport összetétele igen vegyes, jelenleg öt fő, de reményésem van arra, hogy lesz ez még több is. Először még az sem volt világos, hogy iskolai vagy gyülekezeti lesz a hittan, mert a csoport első két tagja a Farkasréti Általános Iskola tanulója, de végül gyülekezeti hittan lett belőle. Köszönhető ez annak, hogy a fent említett iskola és a farkasréti kápolna (ahol az órát tarjuk) igen közel vannak egymáshoz.

A csoport összetétele vegyes: első osztálytól ötödikig. A két elsősért én megyek az iskolába (már nagyon összebarátkoztam Dani tanítóbácsival), együtt megyünk a kápolnáig, ahova a többiek is jönnek. Az órán sokat énekelünk, játszunk, tanulunk és kézműveskedünk. Igyekszem a gyerekeknek egy olyan szeretetteljes légkört biztosíta-

ni, amely aztán fogékonyra teszi őket a majdani felnőtt hitre.

Az órák tartalmi részéről annyit, hogy három állandó szakasza van az órának: ige, közös imádság és „jó hír”, amely összefoglalja az óra tartalmát.

A csoport nagyon aktív és lelkes, feltöltődés közöttük szolgálni.

A hittanóra időpontja: péntek 16.00–16.45

Kovács Viktor

„Nagy várakozással álltam a farkasréti ökumenikus templomban szervezett hittan oktatás elébe, hiszen évek óta beszélgettünk a férjemmel arról, hány éves kortól lenne érdemes gyermekeink elméjét a hit felé is nyitni. Dacára annak, hogy péntek délután járnak a fárasztó munkahét végén, lelkesen és boldogan röpülnek a templom felé. Köszönhető ez egy fiatal, kreatív, a fiatalok nyelvén értő lelkésznek. Mindent elárul gyermekeink véleménye:

„Azért szeretjük a hittant, mert Viktor aranyos és nem szigorú.” „Beszélgettünk Istenről, és szép énekeket tanulunk.” „Viktor szépen énekel és gitározik.” „A végén fogócskázni szoktunk!”

Molitorisz Tímea

A Muravidéktől a tengerpartig

Még a csapattáborban született az az elhatározás, hogy ősszel a Satypangokkal (Sas és Pitypang őr) csináljunk egy szlovéniai túrát. Közelsége és gazdag természeti adottságai miatt esett a választás nyugati szomszédainkra. És valóban nem volt könnyű feladat kiválasz-

tani, hogy az ötnapos utazás alatt mi mindent nézzünk meg.

Tizenöt fős kis csoportunkkal október 29-én keltünk útra, és első napunkat a Muravidéken töltöttük. Megtekintettük a felsőlendvai (Grad) várat, melyet a 13. században építtetett

a vasi ispán. A várlátogatás után Muraszombatra mentünk, ahol a helyi evangélikus gyülekezet látott minket vendégül. Másnap egy nagyon színes istentiszteleten vehettünk részt; a gyülekezet asszonykórusa és ifjúsági zenekara mellett mi is részt vettünk a szolgálatban egy ifjúsági énekkel.

Délutánra kis mozgást iktattunk be. Egy sportpályán mozgattuk át magunkat kis focival és röplabdával, és estére pedig elmentünk Mariborba, ahol szintén az evangélikus gyülekezet adott szállást nekünk. *Vladimira*, az ottani lelkész nő nagyon kedvesen fogadott minket, adott nekünk térképeket és magyar nyelvű prospektusokat is a településről. Maribor nagyon szép város, kedves kis sétálóutcák hálózattá be az óvárost, és a Dráva partja is nagyon szép.

Másnap a reformáció ünnepét a mariboriakkal ünnepelhettük, és itt is szolgáltunk egy énekkel. Innen kora délután indultunk tovább a főváros felé, de előtte még kirándultunk egy kicsit. Hosszú, kanyargós utakon, kis falukat keresztezve értünk el a Velika planina lábához, melynek a tetejére épp naplementekor értünk fel. Ez egy gyönyörű fennsík, melyet nyári leghetésekre használnak, és rengeteg tüneményes kis faház tarkítja a zöld hegytetőt. Innen már éjszakai túrázóként ereszkedtünk le, de nem bántuk, hogy a sötétben kellett botorkálnunk, hiszen csodálatos helyen járhattunk.

Este nyolc óra felé, hosszas kavargás után találtuk meg a ljubljana Szent Jakab-plébániát, amely a második két éjszakára adott nekünk otthont. *Jože* atya, a helyi pap nagy segítségük volt, hiszen a ljubljana evangélikusok nem tudtak minket fogadni, és az indulásunk előtti héten még nem volt szállásunk a fővárosban. Sok plébániára küldtem levelet, melyben szállást keresem, ő pedig a legnagyobb természetességgel mindössze ennyit írt vissza nekem: „OK, you can come. I will prepare the rooms.” És itt hozzá kell tennem, hogy mindezt teljesen

ingyen adta úgy, hogy ez a plébánia a belváros egyik sétálóutcájában áll. Fantasztikus volt megtapasztalni Isten gondviselő szeretetét abban, ahogy elkészítette az utunkat.

Ljubljanából másnap elautóztunk a tengerparti Piranba. Olasz stílusú mediterrán kis városka, szűk sikátorokkal, három-négy szintes, lapos tetejű házakkal, az utcákon átívelő szárítókötelekkel, az utakon robogókkal és kikötőkkel. A fiúkkal még indulás előtt elhatároztuk, hogy bármilyen idő is lesz, megfürdünk a tengerben, így a séta mellett negyedóra fürdőzésre is szakítottunk időt – mindez november elsején történt.

Hazafelé menet megtekintettük a Škocjan-barlangot, mely Európa legnagyobb föld alatti kanyonját rejtí magában. Lélegzetelállító látvány volt a negyvenméteres mélységet átívelő barlangi hídról letekinteni. Csodálatos, hogy milyen ereje van a természetnek!

A következő napon már hazafelé vettük az irányt, de útközben még megálltunk Velenjében. Mi lehet érdekes egy harmincháromezer lakosú bányavárosban? Egyszerű a válasz: a bányamúzeum. Nagy élményt nyújtott a százhetven méter mély tárnában berendezett múzeum, ahol látványos bemutató mellett utazhattunk a bányavasúton, egy szimuláció révén átélhettük, milyen lehet egy bányarobbanás, és még a bányászok menüjét is megkóstolhattuk, hiszen a bejáratnál kaptunk egy kis uzsonnacsomagot.

A bányamúzeum és egy kiadós vacsora után már nem volt más dolgunk, mint hazautazni. Hatalmas élménnyel gazdagodtunk ezalatt az öt nap alatt, és bízom benne, hogy a közössé-

günk is formálódott és épült ebben a szoros együttlétben.

Bence Győző

Igehirdetés az egyházzenei keresztül

Gyülekezetünk énekkara szokatlanul mozgalmas őszi évadot zárt le: a szinte már szokásos őszi gyülekezeti hétvége *egyházzenei koncertje* mellett énekelt *vesperán*, szolgált a szomszédos *Szent Imre-templomban*, és házigazdaként részt vett az idén először megrendezett korálünnepe. Honnan jött az ötlet vagy meghívás, mik a tapasztalatok, mik a tervek? Gyülekezetünk kántora, *Bence Gábor* osztja meg velünk benyomásait, gondolatait a régi és új alkalmakról.

Nagyon örültem, hogy az őszi koncert magas színvonalú lehetett: sikerült időben felkészülni rá, és nagyszerű zenészek vállaltak benne szóló feladatokat. Megerősítő, hogy a gyülekezethez tartozó profi zenészek – például *Szontagh Márton* csellóművész – rendszeresen közösséget vállalnak velünk, segítik munkánkat. És legtöbbször azok a művészek is jelzik, hogy szívesen jönnek majd ismét közénk, akik nem tartoznak közelebbi ismeretségi körünkbe. Budapest egyik legnagyobb barokk trombitása, *Borsódy László* tette teljessé az idei Bach-kantátánkat; ő is elismerte zenei teljesítményünket. De több van itt ennél; hiszem és tudom: azt ismerik fel a hivatásos zenészek, hogy Kelenföldön a zeneszerzők szándékának megfelelően igehirdetésként és Krisztus-imádatként szólaltatjuk meg az egyházzenei műveket. Jó ezt átélni lelkes amatőrnek és hivatásos zenésznek egyaránt.

Október 30-án a vesperán szolgált kórusunk: ez olyan istentiszteleti forma, amelybe

a többszámú zene teljes természetességgel belesimul. A kórustagok pedig átélhették azt, amit a kántor minden istentiszteleten átél: szolgálni úgy, hogy figyelmünk, készenlétünk nem lankadhat egy pillanatra sem a szertartás alatt; miközben megszólaltatjuk az éppen aktuális tételt, már lélekben készülni kell a következőre. Van ebben még mit gyakorolnunk, de azért nem kell szégyenkezniük: megállta helyét az énekkar a vesperán is.

A Szent Imre-templomba ottoni kollégám – akivel már többször jól együttműködtünk –, *Csányi Tamás* invitált. Úgy tervezzük, a következő év elején mi is vendégül látjuk az ő énekkarukat. November 13-án a 11 órás misén énekelhettünk a hatalmas beton-barokk Szent Imrében. Két *Domenico Scarlatti*-misével és egy *Tallis*-motetta mellett természetesen *Luther*-korált is megszólaltattunk: a *Tarts meg, Urunk, szent igédben* kezdetű éneket *Gárdonyi Zoltán* feldolgozásában.

Nem egészen egy héttel később, november 18-án pedig a Reformáció. 500 bizottságnak és a főtí kántorképző Intézetnek a szervezésében olyan közös éneklést tartottunk, amikor a gyülekezet maga válhatott énekkarrá. A felkért kórusok, úgymond, csak felelősei voltak az általuk vezetett kórusműnek, az éneklésbe minden jelenlévő bekapcsolódhatott. Osztottunk kottát a helyszínen is, de az internetről bárki előre kinyomtathatta magának a műveket, tudott otthon is készülni. (Öröm volt látni, hogy a százegynéhány jelenlévő közül többen is kottával a kezükben érkeztek.)

Délután öttől közös próbát tartottunk, hattól pedig kezdődött maga a sajátos hangverseny, a közös éneklés. *Véghelyi Antal* lelkészi szolgálata segített abban, hogy szolgálatunk istentiszteletté válhatott. Az általa közvetített tiszta, valóban lutheri szellemű igehirdetés rajtam kívül biztosan másokat is épített hitében. A megújult budavári *Schütz kórus*, a *Stella énekegyüttes* és a *Protestáns fiatalok kamarakórusa* (Profik) vállalta a szolgálatot a házigazda kelenföldiek mellett. Az éneklésen kívül a mi kö-

rusunk készült vendéglátással is: süteményekkel, teával, baráti szóval. Köszönöm *Nemes Zsuzsa* egyházfihelyettes segítségét ugyanúgy, mint az áldozatvállaló kórustagokét is.

Reménységünk az, hogy évente rendezünk majd – más-más helyszínen – ilyen alkalmat. Szeretnénk országos mozgalommá tenni az evangélikus gyülekezeti énekek értékeit kiemelő, az éneklés örömeire építő korálünnepet.

-isz-

Akadálymentesítés

Gyülekezetünk az utóbbi években sajnos csak kis lépéseket tudott tenni az akadálymentesítés területén, elsősorban a kolumbárium bővítésekor. A templom kerekesszékekkel való megközelíthetőségének biztosítása azonban egyelőre messzinek tűnik. Ennek elsősorban anyagi okai vannak, hiszen ez reálisan csak pályázati támogatással valósítható meg. A pályázatok viszont további jelentős többletmunkát várnának el, mely az épületnek szinte megvalósíthatatlan átalakítását jelentené. Ennek ellenére nem szabad elfelejtenünk, hogy miért is lenne fontos az akadálymentesítés. **Gadó Benedek tud egy mozgássérült fiatalemberről, aki szívesen járna a kelenföldi templomba.**

– Hétről hétre felmerül az igény, hogy ez a fiú, aki Gazdagréten lakik, szívesen jönné Kelenföldre istentiszteletre, de mivel nálunk nem akadálymentes a közlekedés, nagyon nagy nehézségekbe ütközik. Azért így is megpróbáljuk őt elhozni, de nem lesz egyszerű dolog, mert az elektromos kocsijával együtt komoly súlyt nyom, négy-öt ember kell a mozgatásához, ha a lépcsőn fel akarjuk juttatni.

janak jutni a templomba, és módjuk legyen részt venni az alkalmakon. A valós igényt egyelőre nem ismerjük. Csak akkor látnánk, hogy mennyien jönnének el, ha megvalósulna az akadálymentesítés, amely így nemcsak a mozgássérültek érdekeit szolgálná, hanem a kismamák, babakocsis családok, idősek érdekeit is, vagyis a gyülekezet egészének életét könnyítené meg. Gyarpítaná a gyülekezetet, ha a legkülönbözőbb rendezvényeinkre eljöhetnének a nehezen mozgók is.

-ME-

„A 2001-es népszámlálás adatai szerint a Magyarországi Evangélikus Egyházhoz tartozónak vallotta magát 21 045 fogyatékos-sággal élő személy. Ebből 8848 mozgássérült. Az evangélikusok létszámához viszonyítva

Andorka Eszter rajza

(304 705 személy) ez 6,9 százalék, azaz több, mint az össznépeességben kimutatott százalék-arány. Így a statisztikai adatok alapján megállapítható, hogy az akadályozott emberek jelentős mértékben jelen vannak egyházunk életében” – állapítja meg evangélikus teológiai diplomamunkájában *Adámi Johanna*. (forrás: *evangelikus.hu*)

A farkasréti templomba látogat a Tovább Élni Egyesület

Egy sérült emberekkel foglalkozó egyesület munkatársa kereste meg a farkasréti templomunk kántorát, *Mádyiné Csepregi Katát*, és megkérte, hogy hadd menjenek el decemberben a templomba, és játsszon nekik az ottani orgonán. *Szász Gizella* mesélt nekünk arról, hogy kik is ők, és miért akarnak Farkasrétre jönni.

– *Mi az a Tovább Élni Egyesület?*

– A Tovább Élni Egyesület sérült emberekkel foglalkozik, a súlyosan halmozottan sérültekért jött létre 1989-ben. Azért alapították, hogy lényegesen jobb körülményeket teremthessen a számukra, mint ahogyan addig éltek. A súlyosan halmozottan sérülteket korábban úgy tartották számon, hogy képezhetetlenek,

kórházi osztályokon helyezték el őket, ahol fehér rácsos ágyakban töltötték a napjaikat. Ez később változott, ők is tankötelesek lettek, és oktatták őket, de sok intézményben most is nagyon embertelen körülmények között élnek. Nyolcan-kilencen laknak akkora szobákban, ahol nincsen elég hely ennyi ember számára, napi egyszer mozdulnak ki, és a higiéniai feltételek is elképesztőek.

Annak idején néhány szülő összetalálkozott, és elhatározták, hogy megpróbálnak sokkal jobb életfeltételeket teremteni a sérült gyermekeik számára. Először napközit hoztak létre, később pedig kerestek egy telket, ahol egy otthont létesítettek. Ez az ápoló-, gondozó- és lakóotthon Perbálon van, most harminckilenc ember lakik itt. Vannak közöttük súlyo-

san halmozottan sérült gyerekek és fiatalok (huszonheten), ami annyit jelent, hogy több területen súlyosan sérültek, például vakok és értelmi sérültek egyszerre. De vannak mozgás-, hallássérültek és autisták is. Külön szervezeti egységet alkotnak az enyhe közepsúlyos értelmi sérült felnőttek (tizenketten), ők lakóotthonban élnek.

Ezek alapvetően olyan gyerekek, akiket a családjuk nem hagy magára, időnként hazaviszik vagy rendszeresen látogatják őket, és szívesen fizetnek többet azért, hogy a gyerekeik méltó körülmények között élhessenek.

– *Hogyan jött az ötlet, hogy a farkasréti templomba látogassatok?*

– Különböző programok vannak az otthonban: csütörtökönként mindig kirándulni megyünk. Voltunk már uszodában, vadasparkban, moziban, a Planetáriumban, és szedtünk szedd magad almát is. A decemberi program templomlátogatás, mert a gyerekek jellemzően nem jutnak el templomba. Egy pap ugyan rendszeresen eljár hozzánk hittantartani, de ez inkább az enyhe sérüléssel élőknek szól.

Először Perbál környékén keresgélünk, hogy megfelelő templomot találjunk, de ahol szívesen fogadtak volna bennünket, ott nincs igazi orgona vagy harmónium, mi viszont szeretünk volna orgonazenét hallgatni. Aztán eszembe jutott a farkasréti templom, ahol egy rokonom, Mádyné Csepregi Kata a kántor, és megkértem, hogy játsszon nekünk az ottani orgonán. Három csoportban megyünk el Farkasrétre, három egymást követő csütörtökön. Nagyon hálásak vagyunk a lehetőségért és a fogadókészségért!

– *A perbáli otthonban élők hogyan ünneplik a karácsonyt? Szoktak ilyenkor templomba menni?*

– Vannak közöttük olyanok, akiknek igényük van erre, de ez csak akkor valósulhat meg, ha segítséget kapnak hozzá. Alapvetően a családokon múlik, hogy mennek-e vagy sem. A perbáli gyerekek családjai között akadnak olyanok, akik elviszik a gyerekeiket a templomba karácsonykor.

– *Köszönöm a beszélgetést, és jó templomlátogatást kívánok!*

Mády Erzsébet

Tisztújítás 2012

Egyházunk törvényei szerint 2012-ben az egész Magyarországi Evangélikus Egyházban általános tisztújításra kerül sor. Ennek keretében újra kell választanunk gyülekezetünk nem lelkészi tisztségviselőit, a presbitériumot és a képviselő-testületet, valamint küldötteket kell választanunk az egyházmegyei presbitériumba. Gyülekezetünk szavazni fog az egyházmegye vezető tisztségviselőire, illetve az egyházkerületi és az országos felügyelő szemlére.

A tisztújítást a gyülekezeten belül az öttagú jelölőbizottság készíti elő. A jelölőbizottság

tagjai az előző tisztújításkor történt választás alapján *Simonné Bencsó Katalin, Véghné Pozsgai Olga, Ittész András felügyelő, Blázy Árpád lelkész és Gadóné Kézdy Edit*. Feladatunk lesz a jelöltek állítása, a választási folyamat megismertetése a gyülekezettel – ennek jegyében születik ez az írás is –, később pedig a szavazatszámolás. Bizottságunk november 15-én megtartotta első ülését. Attekintettük a feladatokat, vázlatot készítettünk a tisztújítás időbeli ütemezésére.

Néhány általános elvet is átbeszéltünk. A gyülekezet vezetésének kifejezett törekvése

az, hogy a presbitériumba olyan gyülekezeti tagokat válasszunk, akik presbiteri megbízásokon kívül is végeznek valamilyen munkát a gyülekezetben. Szeretnénk tehát úgy összeállítani a presbiterjelöltek listáját, hogy azon valamelyik kisebb közösséghez is kötődő, az egyházközség életében aktív szerepet vállaló jelöltek szerepeljenek. A tehervállaló presbitérium eszményképét szem előtt tartva beszélgettünk a jelölés felső korhatáráról is. A presbitérium létszámának változatlanul tartását javasoljuk, azaz huszonhárom választott tag és a lelkészek alkotnák a jövőbeni presbitériumot is.

A képviselő-testületbe való jelöltállítás elvei második ülésünk napirendjén szerepelnek. Mindenképpen kívánatosnak tartjuk, hogy olyan tagokat jelöljünk a képviselő-testületbe, akik felelősséget éreznek a gyülekezet iránt, és idejüket is rá tudják szánni, hogy részt vegyenek a testület munkájában.

A lapzártánk körüli napokban még ülésezik egyházunk zsinata, amely a választások néhány részletkérdését tervezte szabályozni.

A tisztújítás időbeli ütemezésére a következő javaslatot állította össze bizottságunk:

- **A jelöléseket ádvent 4. vasárnapjától (december 18.) január 15-ig gyűjtjük a gyülekezeti tagoktól.**
- Ezután a jelölőbizottság megkérdezi a jelölteket, hogy vállalják-e a jelölést, majd összeállítja a jelöltek listáját.
- A jelöltek **személyes bemutatkozásait 2012. február 5-ig gyűjtjük össze**, majd **február 19-ig közzétesszük a Hírlevél** tisztújítással foglalkozó különszámában.
- A jelenlegi **presbitérium záróülését március 6-án** tartjuk.
- A **választó közgyűlést március 11-re**, az új tisztségviselők **beiktatását március 25-re** tervezzük.

Kérjük testvéreinket, hogy gyülekezetünk következő hat évéért felelősséget érezve kísérik figyelemmel a tisztújítást, és a névjegyzékben szereplő testvérek vegyenek részt a jelölés és a választás folyamatában!

*Gadóné Kézdy Edit,
a jelölőbizottság elnöke*

Épületfelújításainkról pár szóban

Az idei évben néhány kisebb, de nem elhanyagolható munkát tudtunk elvégeztetni épületegyüttesünkön.

A legjelentősebb az urnatemetők bővítésének padlóburkolása volt. A régi részhez illeszkedően itt is tardosi vörösmészke lapokkal – amelyeket megjelenésük miatt sokan márványnak is mondanak – borították be a padlót. Így már egyre jobban látható, milyen lesz majd a helyiség. Reménységünk szerint egy-két hónapon belül az első urnafülketőmb is a helyére kerülhet.

Kiseb, de – a templom állagmegóvása miatt – fontos lépés volt a játszótér felé eső homlok-

zat feletti rejtett esőcsatornának a cseréje. Ez a rész már sokszor volt javítva, mégis újra meg újra meghibásodott, a templom belsejében, de főként a homlokzaton csúnya beázásokat okozott. Ezt a részt sok napsütés éri, igen jelentős a bádigos szerkezet hőtágulása, ami sajnos elősegítette a hibák kialakulását. A bontás során derült ki, hogy a bádoglemezeket alátámasztó faszerkezet az eltelt több mint nyolc évtized alatt szinte porrá vált, így teljesen új deszkázatot kellett készíteni. A csatorna cseréjéhez fel kellett állványozni az épületrészt, így lehetőség nyílt a beázások okán megsé-

rült vakolat kijavítására is, valamint a sérült, javított homlokzatrészt újra is festették. Első ránézésre talán ez fel sem tűnik, mert jól sikerült a színt kikeverni, csak az utolsó tatarozás óta ráakódott por hiánya jelzi átmenetileg a frissen festett területet.

A helyi védettséggel rendelkező épületek felújítási munkáinak támogatására a Fővárosi Önkormányzat által kiírt pályázaton nyert összegből megújult a Bocskai úti és a gyülekezeti teremhez vezető kapu, illetve a templomtól balra lévő kertkapu. A nagykapuk külső felülete évtizedek óta nem kapott felületkezelést, nagyon beszürkült volt a faanyag. A teljes átsziszolást követően korszerű, időjárásálló lazúrfestékekkel vonták be.

A Bocskai úti kapu egyik szárnyában az eredeti csiszolt üveg régen kitörött, amelyet akkor sima üveggel pótoltak – ezt most sikerült ismét csiszolt üvegre cserélni. A felújított kapu nagyon sután nézett ki a forgalmas

utca porától elpiszkolódott környezetében, így kis szorgalmi feladatként a festők a homlokzat alsó részét és az utcai hirdetőablát is átfestették. A záruk és kilincsek cseréje, javítása, tisztítása, az ajtócsukók pótlása is hozzátartozott a munkákhoz. A kapuk felújítása mellett a pályázat tartalmazta a Blázy család által lakott lelkészlakás bejárati ajtajának cseréjét is. Az ajtajuk külső térbe nyílik, hőszigetetlen és nagyon rosszul záródó, huzatos; javítása teljes felújítással sem lett volna eredményes, ezért döntöttünk a csere mellett. Korszerű, szigetelt, de az eredeti nyílászáró formáját hűen utánzó új ajtó készült a régi helyett.

Hálát adhatunk Urunknak, hogy testvéreink adományainak és a pályázati támogatásoknak a segítségével idén is szépülni tudott épületegyüttesünk.

Szepesfalvy Ákos

Tézis – antitézis – szintézis

Krystyna Steffens azt kérte tőlem, hogy nyissam meg a képeiből álló kiállítást Kelenföldön. Nem vagyok szakember, lelkész vagyok, ezért nagy megtiszteltetés ez nekem. A zene és a művészet összekötői gyülekezeteinket. A *Kolba* testvérek orgonálnak nálunk, a német ajkú gyülekezetben, és a Steffens házaspár mind a két helyen ismerős: *Béla Steffens* a kelenföldi kórusban énekel.

Krystyna Steffens szlavisztikát tanult Varsóban és Moszkvában. A rajzolást Kínában kezdte, majd folytatta Varsóban, Hustonban és Essenben. A kínai rajzolás nagyon különleges. A művésznő stílusa puritán, egyszerű, a festményeket rizspapírra készíti. A rajzolás háttér nélküli, éppen azért, hogy a kép legyen a középpontban, az meséljen. Egy kicsit olyan,

mint Krisztus prédikációi: rövid és tömör. Az első prédikációja mindössze egyetlen perc volt: „*Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetekek meg, és higgyetek az evangéliumban.*” (Mk 1,15) A lényeg, a megtérés benne van ebben a mondatban. Krystyna Steffens

kínai stílusú képeiben is így kerül a lényeg a középpontba.

Második lépésként Krystyna az európai művészetek felé fordult. Lengyel tanára, *Ula Kochanowska* azt a feladatot adta, hogy másoljon európai mesterek műveiből. A másolás az első lépés a saját festmény felé. Ezt is össze lehet hasonlítani a keresztyén hittel: generációkon keresztül újra meg újra másolták a Szentírást. Ez segített a hitben. Végül Krystyna európai műveiben is megmaradt a kínai stílus.

Kínai tanára azt a tanácsot adta neki: az alkotás előtt két órát figyelni, aztán öt perccel rajzolni. Ez legyen a mottó a képek megnézésénél is: két órát nézni, gondolkodni, aztán öt perccel beszélni róla.

Köszönöm a figyelmet, és sok áldást és örömet kívánok a kiállításban!

Johannes Erlbruch

(Elhangzott a kiállítás megnyitóján, 2011. október 14-én.)

Asszonyok a magyar reformációban

„Sokszor jutott eszembe az Istennek ígéreti, akiben vigasztalja az anyaszentegyházat s a pásztorokat, hogy az királyné asszonyok lesznek a dajkái. Láttam ezt szemekkel, hogy Isten ezt az ő ígéretit beteljesíti, noha az kinek kellene erre fő gondot viselni mint a királyok császárok, hogy e Fiát csó-

kolgassák, és az Úrnak igaz beszédit hirdettetniek, azok erre nem viselnek gondot, hanem lelki, testi tolvajokat, paráznákat, a néma ebeket, [...] papokat hizlalják az apácákkal egyetembe, mint [...] hizott ártányokat, mindazáltal az Úr az porból emel dajkákat és oltalmat az ő híveinek.”

A fenti rövid idézet *Melius Juhász Péternek* 1562-ben írott prédikációs kötetének ajánlásából származik, jól mutatva a reformáció egyházainak akkori magyarországi helyzetét. Ebben az időszakban élte az ország egyik legmélyebb válságát. A központi kormányzati rendszer összeomlott, az eddigi államhatalom helyén három új ország osztozott. A fallal nem védett közösségek ki voltak szolgáltatva az állandó háború veszélyeinek. Az adókat sokszor az új és a régi földesúr/állam is behajtotta. Mindehhez társult az idegen hódító apokaliptikus távlatba helyezett megjelenése és az az általánosnak tűnő felfogás, hogy a világ a végéhez közeledik. Isten kegyelméből azonban ez a kilátástalan helyzet is valami újnak, Isten és ember újbóli közeledésének a színteréül szolgált. A prédikátorok szava nyomán vármegyék, országrészek fordultak el a középkor folyamán babonásággal, emberi spekulációkkal telítődött katolikus vallástól. Elkezdődött az új egyházi keretek szervezése is. Ez azonban nem tudott volna megvalósulni, ha főnemesi családok tucatjai nem adtak volna védelmet, támogatást és anyagi segítséget.

A *Báthori*-családnak – Erdély egyik legelőkelőbb és leggazdagabb családjának – a somlyói ágából származó *Báthori Anna* is nagy támogatója volt a reformációnak. Apja, *Báthori István* Erdély vajdája volt, testvérei is magas pozícióba jutottak: *István* erdélyi fejedelem és lengyel király, míg *Kristóf* – István lengyel királysága alatt – Erdély vajdája lett. Bár mindkét bátyja megőrizte katolikus hitét, Anna valószínűleg első férjének, *Drágffy Gáspárnak* a hatására a reformáció hívévé vált. Házasságukból egy fiúgyermek született, akinek gyámja, apja halála után, Anna lett. Ez sok és összetett feladatot jelentett; nemcsak a kiterjedt birtokok gazdasági ügyeit kellett intézni, hanem fiát helyettesítve Kraszna és Közép-Szolnok vármegye főispánját is el kellett látnia.

Később ismét férjhez ment, *Homonnai Drugeth Antalhoz*, aki az egyik jelentős felső-magyarországi családból származott. Távoli rokonságban állt a *Piast*- és *Jagelló*-dinasztiákkal, valamint a *Szapolyaiakkal* is. A *Homonnai* család tagjainak egy része már igen korán a reformáció követője lett. Ez a házasság sem tartott azonban sokáig. Második férje halála után *Báthori Anna* 1550-ben ecsedi *Báthori Györgynek* nyújtotta kezét és a korábbi házasságai által szerzett tekintélyes birtokait. Nem kell meglepődni az újrházasodásokon: a korban a legkiszolgáltatottabbak közé tartoztak az özvegyek, főleg a vagyonosok, akiknek a birtokára sok esetben az elhalt férj rokonai is igényt tartottak. Bár talán *Báthori Annának* ilyen küzdelmei nem voltak, de *Drágffy Gáspártól* született fiát korán elvesztette, s aktív részt kellett vállalnia harmadik férje mellett a korszak harciban is. Például 1565-ben Miksa magyar király hadai ellen kellett fegyveresen védenie férje várát Erdődön.

Több adat maradt reformációpártolásáról. Az ő birtokaikon tartották a korszak jelentősebb zsinatait (például 1545, Erdőd). Tevékenységével a nagy hatalmú *György* barát rosszállását is kivívta. De hogy nem csak szűkebb környezetében pártolta a reformáció ügyét, azt az is mutatja, hogy 1553-ban *Heltai Gáspár* kolozsvári lelkész is neki ajánlotta *Vigasztaló* könyvecskéjét.

A házaspár Erdődön iskolát is alapított. *Báthori Anna* a prédikátorok személyes sorsát is nyomon követte. Adatunk van arról, hogy 1556 tavaszán egy beteg – a fogságból nemrég szabadult – vágsselyei tanítót gyógyíttatott. A fiatalember neve *Somogyi Péterként* maradt ránk. Ezt azért fontos megemlíteni, mert gyülekezetünk egykori lelkésze, *Botta István* ezt a fiatalembert a később nagy hatású *Melius Juhász Péterrel* azonosította. Erről az elméletről megoszlanak a tudományos vélemények, de az

biztos, hogy Báthori Anna élete végéig kapcsolatban állt Meliusszal.

Nem tudni, a debreceni püspök hatására vagy más befolyásra, de Báthori Anna is elhagyta a lutheri irányt, s Felső-Magyarország több hatalmasságához hasonlóan a helvét irány egyik fontos támogatójává vált. Az 1570-es esztendőben

Melius a csengeri Báthori-birtokon rendezhette meg az antitrinitarizmus által támadott egyházkerülete fontos zsinatát. Báthori Anna halálának időpontjáról biztosat nem tudunk, egy 1570-es iratban találkozunk utoljára a nevével.

Ittész-Venásch Eszter

Gyülekezeti mozgásprogram

Gyülekezetünkben sikeresen elindult és rendszeressé vált a hetenkénti női torna Bence Zsófi és Kolba Hajni kezdeményezésére és vezetésével. Alább olvashatók a két gyógytornász gondolatai a programról, annak fontosságáról, a megvalósítható tervekről. Azzal a céllal közöljük, hogy a torna mellett – reménység szerint – további mozgásformák is elindulhassanak majd!

Egészségmegőrzés, egészségtudatosság. Mit is jelentenek ezek a szavak? Fontosak? Kinek fontosak? – Többek között ezek a gondolatok fogalmazódtak meg a két fiatal gyógytornász fejében. Hazánkban az utóbbi években egyre gyakrabban halljuk ezeket a szavakat, és reménység szerint egyre többen el is gondolkodnak rajtuk. A törekvésekre való igény talán már sokakban gyökerezik, de hogy állunk a megvalósítással?

Mindannyian tudjuk, hogy egészségünk nem örök: ha nem vigyázunk rá, elveszíthetjük.

A ma ismert betegségek egy részét nem tudjuk befolyásolni, de vannak olyanok, amelyek kialakulásának késleltetéséért, megelőzéséért sokat tehetünk. A teljesség igénye nélkül néhány ezek közül: érelmeszesedés, szívinfarktus, agyvérzés, cukorbetegség, csontritkulás, inkontinencia stb. Ezek a betegségek igen nagy számban vannak jelen Magyarországon. Okaik részben a mozgáshiány, a mozgásze-

gény életmód és a helytelen táplálkozás.

Sokszor nem figyelünk arra, hogy mit és mennyit eszünk. Az sem mindegy, hogyan és milyen környezetben vesszük magunkhoz a táplálékot.

Minél inkább öregszünk, annál kevesebbet mozgunk. Gondoljunk csak azokra a fiatalokra, akik gimnázium után továbbtanulnak, dolgoznak. Sokan a kötelező testnevelésórák után abbahagyják a fizikai aktivitást, és ezzel együtt elveszítik a mozgás adta pozitív élményt. Pedig a „kimozgott” érték nem vesz el. A közösséget, életet, kitartást, teherbíró-képességet, küzdést, fegyelmezettséget formáló erő megmarad, és segít példát mutatni a körülöttünk élőknek.

Testünket Istentől kaptuk, vigyáznunk kell rá. Keresztényként szem előtt kell tartanunk, hogy nemcsak én vagyok a fontos, hanem a többi embertársunk is. Ha a saját testi bajainkkal vagyunk elfoglalva, látókörünk beszűkül, nem tudunk Istenre figyelni, és nem látjuk meg, ha valakinek szüksége van segísre, támogatásra.

A mozgásszegény életmód és a nem megfelelő táplálkozás általában nem okoz azonnali bajt, később, évek, évtizedek múlva viszont sok egyéb tényező hatásával együtt hozzájárulhat a betegségek kialakulásához. A hangsúlyt a prevencióra szeretnénk helyezni, mert megelőzni könnyebb, mint kezelni.

	nyugdíjas gyaloglás	férfifoci	fiatalos sport
helyszín	Kamaraerdő, budai dombok	bérelt pálya	töltés, Margit-sziget
alkalom	heti 1	heti 1	heti 1
pénz	–	a résztvevők fizetik	–
eszközök	–	focilabda	frizbi, kosárlabda, kézilabda

A sportolás sokszor azért hiúsul meg, mert nincs energia arra, hogy felkutassuk a lehetőségeket, és társakat keressünk. Ezért arra gondoltunk, hogy a gyülekezet tagjai számára mozgásprogramokat szervezünk, amelyek közül mindenki ki tudja választani a neki megfelelő mozgásformát. Négy lehetőséget gyűjtöttünk össze, amiből egy, a női torna, már megvalósult.

A *csportos gyaloglást* elsősorban idősebb testvéreknek ajánljuk. Minden héten rövidebb-hosszabb sétát terveznénk a friss levegőn. A középkorú férfiaknak csapatsportot szerveznénk, mely az előzetes igényfelmérések szerint foci lenne. Erre szintén heti egy alkalommal lenne lehetőség egy – a templomhoz – közel található pálya bérlésével. A fiatal, ifis, egyetemista korosztályt változatos labdajátékokkal fűszerezett intenzív sportolásra szeretnénk buzdítani, előzetes terveink szerint heti két alkalommal. Szabadtéren – például a vasúti töltés mellett, a Margit-szigeten vagy sportpálya bérlésével – választanánk helyszínt.

Törekszünk arra, hogy a lehető legegyszerűbb technikai feltételekkel tudjuk megvalósítani elképzeléseinket. Az idősek számára szervezett túrák és a férfiak mozgásformája nem igényel külön eszközöket. A női torná-

hoz polifoamra biztosan szükség lesz. A kirándulóidő közeledtével előfordulhat, hogy nem mindenki tud hozni magával szőnyegget, ezért ezen a téren a gyülekezet segítségére számítanánk. A fiatalok sportolásához szükséges labdákat előreláthatóan biztosítani tudjuk.

A pályabérlést a mindenkori résztvevők együttesen fizetnék, de az idősebbektől és a fiataloktól nem kérnénk külön pénzt.

A jelentkezők számától, igényétől függően az előzetes tervek egyes részei változhatnak. Aki valamilyen okból a csoportos foglalkozásokon nem szeretne részt venni, felkereshet minket személyesen is. Szívesen foglalkozunk más keretek között azokkal, akik ezt igénylik, de bármilyen egyéb kérdésben is igyekszünk segítséget nyújtani.

Célunk az, hogy gyülekezeti közösségünk a közös alkalmak során is erősödjön. Együtt, egymást segítve tegyünk egészségünkért, hogy példát tudjunk mutatni keresztényként a világnak.

Kelenföld, mozgásra fel!

*Bence Zsófi 06208249754
Kolba Hajnalka 06202400461*

Gyűjts tüzet a szívemben!

Lázár Attila:

Gyűjts tüzet a szívemben

Lázár Attila dalai

A sokak által ismert keresztyén dalszerző és előadó második CD lemezén elsősorban a szerző legújabb dalai szerepelnek, ezek mellett azonban megtalálható néhány olyan – immár klasszikussá nemesült – szerzeménye is, mint a Kegyelmed, Úr Jézus; Van egy név; Kész az én szívem vagy az Ahol az élet vize árad. Az új dalok közül néhány: Oly jó veled, Uram; Moss meg engem!; Néha úgy érzem; Feltört pecsétek.

Az élet hétköznapi élményeiből és a Szentírás örök érvényű üzenetéből formálódnak Lázár Attila dalai, amelyek a korábinál gazdagabb hangszerelésben, a szerző családtagjainak közreműködésével készültek az Evangélikus Rádiómisszió stúdiójában.

Ára: 1500 Ft

„Fázik a lábam”

Bajban van a hajléktalanszolgálat!

Az egyik vasárnap, az istentisztelet utáni agapén három férfi beszélgetett mellettem a gyülekezeti teremben, mikor figyelmes lettem Zsuzsára, a Fraknó utcai szolgálat egyik lelkes munkatársára, amint a három férfi lábbelijét veszi szemügyre. A mustra után végül meg is szólította őket mosolyogva: „Uraim, egy perc-re, bocsánat. Nincs Önöknek használaton kívüli kabátjuk, pulóverük? Esetleg azt a cipőt a lábukon nem akarják mostanában lecserélni?” Az urakkal éppen nem járt sikerrel, de nekem

nagyon tetszett, ahogy elszántan kereste a lehetőségeket a gyülekezetben, hogy a hajléktalan rászorulóknak segíteni tudjanak. *Kalabusz Zsuzsától* megtudtam, hogy igen nagy bajban van a Fraknó utca, mert valamilyen oknál fogva háromszorosára ugrott hirtelen a hozzájuk forduló hajléktalan emberek száma. Arra gyanakszanak, hogy a közelben bezárhattak egy hasonló segítőközpontot, és az eredmény az, hogy keddenként harmincan-negyvenen jönnek éhesen, fázósan – zömében férfiak.

Tavaly még tudtak mindenkinek egy-egy konzervet adni, idén inkább már csak egy szelet zsíros kenyeret, mert az ételre fordítható pénzből nem jönnek ki.

A legnagyobb gondot mégis a ruházkodás jelenti, mivel hozzájuk is inkább női és gyerekruhák érkeznek. Olyannyira sok, hogy már nem tudják hol tárolni, tovább kell küldeni, viszont úgy látszik, a férfiak ritkábban cserélnék ruhát, mert távolról sem kapnak eleget. A hajléktalan emberek viszont inkább meleg otthont és mosógépet nélkülöző férfiak.

Ezért újra és újra csak kérik: akinek van otthon kamasz fiú által kinőtt tornacsukája vagy divatjamúlt férfiinge vagy kikopott férfinadrágja vagy molyrágta pulóvere – a gardróbban, a szekrény mélyén, a padlásán –, az gondoljon a téli időszakban is a körülöttünk élő nélkülözőkre, akik kopognak a Fraknó utcai bejáraton: „Jó napot kívánok, az Isten áldja meg magukat, lenne egy zokni valahol a számomra? Fázik a lábam.”

-isz-

Hírek, események

Az új kezdeményezésként beindult **női torna** nyár óta folyamatosan működik szerdánként fél 7 órától *Kolba Hajnalka* gyógytornász vezetésével. A további tervekről lásd külön cikkünket.

Október első vasárnapján **hálaadó istentiszteletet** tartottunk Farkasréten és Kelenföldön (a 9 és fél 11 órás istentiszteleteken). Hála és köszönet az asszonytestvéreknek a gazdagon terített oltárokért!

Vendégszolgálatok. *Blázy Árpád* a gödöllői Szent István Egyetem **Életkérdések** című sorozatában *Jákob és József* címmel (október 10-én), a Károli Gáspár Református Egyetemen, a **Fiatall kutatók és doktoranduszok II. nemzetközi teológuskonferenciáján** (október 15-én) pedig *Ki volt Simon Grynaeus?* címmel tartott vetített képes előadást.

Október 14–16. között rendeztük meg az idei **gyülekezeti hétvégénket**. Megtekinthettük *Krystyna Steffens* festőművész kínai technikával készült festményeit; együtt gondolkoztunk a *Reformáció és a nők* témán *dr. Varga*

Gyöngyi docens vezetésével. A kibővült ének- és zenekar ünnepi hangversenye, a csendes délután csoportos beszélgetései, a az elmúlt munkaév képeinek megtekintése, valamint a hétvégét záró közös ebéd ismét jó alkalom volt a hálaadásra, együttlétre. A hétvégéről készült filmes beszámoló (Újbuda TV) megtekinthető a YouTube portálon **Útravaló: Evangélikus templom 83.** címmel.

Elkészültek a kézimunkakör által adományozott **új énekeskönyvek himzett borítói**. Az énekeskönyvek a gyülekezeti alagsori teremben találhatóak, és a templomiaktól eltérően ezeken az „egyház hajója” motívum látható. A motívumot *Blázy Árpádné, Márti* tervezte.

Október 22–23-án a **sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezet** templomszentelési emlékünnepeket tartott. A vasárnapi ünnepi istentiszteleten *Blázy Árpádné* lelkész hirdette Isten ígését.

A novemberi **szeretevendégségünket Hatodéves voltam Kelenföldön** címmel tartottuk. Az igen jó hangulatú együttlét vendégei vol-

tak: *Kalocsa Zsuzsa, Gerlai Pál és Horváth-Hegyi Olivér*, akik az itt töltött évekről emlékeztek, valamint az azóta eltelt időről és szolgálatukról beszéltek.

November 18-án új kezdeményezésnek adott otthont templomunk: Bence Gábor vezetésével tartottuk a **korál napját (korálünnep)** a reformáció ötszáz éves évfordulójára készülve. Bárki csatlakozhatott a kisebb-nagyobb kórusok által előadott régi és modern korálfeldolgozások közös énekléséhez.

November 20-án az Magyar Televízió **Evangélikus magazin** műsorában Blázy Árpád Fil 1,21 alapján tartott záróáhítatot: „*Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.*”

November 26-án **Ádventi kézműves délutánt** tartottunk a gyülekezeti teremben a gyermekeknek. Köszönet a hűséges segítőknek, akik évről évre ádventi hangulatot teremtő ötleteikkel és türelmükkel segítenek a kisgyerekeknek az alkotásban.

November 27-én, ádvent első vasárnapján állítottuk szolgálatba Farkasréten az új ádventi oltárterítőket, melyeket **Tóthné Gaál Zsuzsa textilművész** készített és mutatott be.

November 27-én délután az önkormányzat szervezésében **ádventi gyertyagyújtásra** gyűltek össze a kerület polgárai Újbuda központjában, ahol *Blázy Márti* imádsággal szolgált.

A tizenöt éve szolgáló **Fővárosi Protestáns Kántorátus ünnepi vesperásra** hívta régi tagjait és az érdeklődőket templomunkba november 27-én, vasárnap. A zsolnározós istentiszteleten elhangzott *G. Ph. Telemann Machet die Tore weit* kezdetű ádventi kóruskantátája. Közreműködött a gyülekezet zene-

kar *Bence Gábor* vezetésével. Igét hirdetett *Bence Imre* esperes. Az évfordulóra kis füzet is megjelent, mely végigköveti a kántorátus történetét.

A decemberi **szereketvendégségünkön** tartottuk a *Hatodéves voltam Kelemföldön* című alkalmunk második részét. Ezúttal *Czöndör István* és *Szdvay László* voltak a vendégeink.

December 8-án a Szent Margit Gimnázium tizennyolc evangélikus tanulója **lelki napot** tartott gyülekezetünkben.

December 15-én tartjuk a **hajléktalanok karácsonyát** Fraknó utcai szeretetszolgálatunkban. Hordozzuk imádságban ezt a – sajnos – egyre nélkülözhetetlenebbé és fontosabbá váló munkaágunkat.

December 20-án kerül sor az immár hagyományossá vált **munkatársi karácsonyunkra**. Az elnökség köszönetet mond annak a közel hetven testvérünknek, aki valamilyen formában, önzetlenül részt vesz a gyülekezeti szolgálatban. A sós-édes sütemények mellett forralt bor és tea is kerül az asztalra.

A **karácsonyi gyermekműsort** idén is cserkészseink állították össze. A rövid jelenetet ezúttal *Bence Kata* őrsvezető tanította be.

HAJNALI GONDOLATOK A MAGYAR TELEVÍZIÓBAN

Lelkészeink az alábbi időpontokban tartanak áhítatot az m1 Hajnali gondolatok című műsorában:
december 7.: Blázy Árpádné,
december 18.: Blázy Árpád.
(A műsorok 5.25 órakor kezdődnek.)

Nyitni kék! Nyitni kék! Nyitni kék!

Kedves gyerekek!

Azt mondja a tündér: „Megyek nyárból őszbe. Őszből fehér télbe. Ballagok tavaszba. Futok nyár vizébe. Szaladok sebesen meséből mesébe.”

Ha szeretnétek elkísérni a tündért, és megtudni, kikkel találkozik, keressetek meg, és mire kitavaszdodik, sok vers, mondóka, mese megismerése közben minden titkot megfejtünk.

Kedves szülők!

Van egy kis versesfüzetem Hargitai Gyulától (1956–1982), a kolumbáriumban nyugvó, fiatalon elhunyt költőtől. Hetente jár hozzá az

édesanyja, akivel sokat beszélgettem. Kíváncsivá tett – mint versrajongót –, átnéztem a kötetet, és valóban nagyon kedves, szép versek. Gondoltam, egy kis tavaszköszöntő összeállítást rendeznék meg a „címzettekkel”, a gyerekekkel, melynek a keretét ezek a versek adnák...

Ha tetszik az ötlet, és szívesen vennétek részt benne, várom a jelentkezéseket 2012. január 10-ig: e-mail: katasu@freestart.hu, telefon: 06-20-824-2125. Várlak benneteket!

Üdvözlettel

Sutyinszki Kati (néni)

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND 2011. karácsony–2012. újév

December 24. Karácsony este

16 óra, úrv. Blázy Árpád
Farkasrét 15 óra Blázy Árpádné

December 25. Karácsony ünnepe

8 óra, úrv. Blázy Árpádné
10.30 óra Kovács Viktor
Gyermek-istentisztelet
10.30 óra, úrv. Blázy Árpádné
18 óra Blázy Árpád
Farkasrét 9 óra, úrv.
Blázy Árpád

December 26. Karácsony 2. napja

8 óra, úrv. Kovács Viktor
10.30 óra, úrv. Kovács Viktor
Farkasrét 9 óra, úrv.
Missura Tibor

December 31. Óév este

18 óra Blázy Árpád
Farkasrét 16.30 óra
Blázy Árpád

Január 1. Újév

8 óra, úrv. Blázy Árpádné
10.30 óra, úrv. Blázy Árpádné
18 óra Kovács Viktor
Farkasrét 9 óra, úrv.
Kovács Viktor

Farkasrét: XI. Németvölgyi út 138.

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

kelenfold@lutheran.hu

<http://kelenfold.lutheran.hu>

Szerkesztők: Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittész Szilvia, Ittész-Venásch Eszter,
Kovács Viktor, Mady Erzsébet

Olvasószerkesztő: Ecsedi Klára

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittész Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Megjelent 700 példányban

Felelős kiadó: Ittész András

Tördelés és nyomás: D-Plus Kft.